

ಚಿಂತೆ ಮತ್ತು ಚಿಂತನೆ

ರಾಜಶೇಖರ ಜಮದಂಡಿ

ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಚಿಂತನೆ ಮಾಡಿ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಶ್ರೀ ರಾಜಶೇಖರ ಜಮದಂಡಿಯವರು. ಶ್ರೀಯುತರು ಹೊಸಪೇಟೆ ನಿವಾಸಿಗಳು.

ಜೀವನವೆಂದರೆ ಚಿಂತೆ. ಉಜ್ಜೀವನವೆಂದರೆ ಚಿಂತನೆ. ಚಿಂತೆಗೂ-ಚಿಂತನೆಗೂ ತುಂಬಾ ಅಂತರವಿದೆ. ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಜೀವನ ಕುಗ್ಗುತ್ತದೆ. ಚಿಂತನೆಯಿಂದ ಜೀವನ ಹಿಗ್ಗುತ್ತದೆ. ಈ ಚಿಂತೆ ಮತ್ತು ಚಿಂತನೆಗಳು ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಮ್ಮೊಳಗೆ ನಡೆಯುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳಾಗಿವೆ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಂತೆಂತಹ ಏಳು-ಬೀಳುಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಳುವುದನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಚಿಂತೆಗಿಂತ, ಕಳವಳ ಪಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಚಿಂತನೆ(ಧ್ಯಾನ, ಆಲೋಚನೆ)ಯ ಮಹತ್ವ ಅರಿಯಬೇಕು.

ಬಹಳ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ರಾಜನೊಬ್ಬ ಡಂಗುರ ಹೊಡೆಯಿಸಿ "ಯಾರಾದರೊಬ್ಬರು ಒಂದು ವರ್ಷ ನನ್ನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ವೈಭವವಾಗಿ ಜೀವನ ನಡೆಸಬಹುದು. ಅವರಿಗೆ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಲಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಒಂದು ವರ್ಷದ ನಂತರ ಈ ಊರಿನಾಚೆ ಬೆಟ್ಟದ ಇಳಿಜಾರಿನಲ್ಲಿರುವ ದಟ್ಟವಾದ ಅಡವಿಗೆ ತೆರಳಿ ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳವರೆಗೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಜೀವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ತಿಳಿಯ ಪಡಿಸಿದನು. ಈ ದಟ್ಟದವಿಗೆ ಹೋಗುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಳಿದವರಾರೂ ಆ ಅರಮನೆಯ ಸುಖವಡೆಯಲು ಮುಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾತ್ರ ಬಹಳ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಮುಂದೆ ಬಂದು, ರಾಜನ ಷರತ್ತಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಒಪ್ಪಿಗೆ ನೀಡಿ, ಒಂದು ಶುಭದಿನದಂದು ಅರಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ. ಆತ ಒಂದು ವರ್ಷದವರೆಗೂ ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಆಸೆ-ಆಮಿಷಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದ. ಅಲ್ಲದೆ ಒಂದು ವರ್ಷದ ನಂತರವೂ ಹೀಗೆಯೇ ಸುಖವಾಗಿ ಜೀವಿಸಬೇಕೆಂದು ಚಿಂತನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಅರಮನೆಯ ಆಳುಗಳೊಂದಿಗೆ ಆ ಅಡವಿಗೆ ಹೋಗಿಬಂದು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅಲ್ಲಿ ಮನೆಯನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಸಿದ. ತನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದ ಸಂಪತ್ತಿನ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗವನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಶೇಖರಿಸಿಟ್ಟು ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿದ್ದ. "ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ಈ ಅರಮನೆಯ ಸುಖದ ದಿನಗಳು ಕೇವಲ ವಾರ ಮಾತ್ರ ಇದೆ. ಅನಂತರ ನಿನಗೆ ಕೇಡುಗಾಲ ಬರುವುದು. ಇದನ್ನು ನೆನೆದು ನಮಗೆಲ್ಲ ಚಿಂತೆಯಾಗಿದೆ" ಎಂದು ಜನರೆಲ್ಲ ಕನಿಕರ ಪಡತೊಡಗಿದರು. ಅವನಿಗೆ ಇದರ ಯೋಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಇರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನೂ ಪಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಒಂದು ವಾರದನಂತರ ರಾಜನು ಹೇಳಿದ ನಿಯಮದಂತೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಬೆಚ್ಚಿಬೀಳಿ ಇರುವ ಅಡವಿಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಹೊರಟುಹೋದ.

ಇಲ್ಲಿ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮುಂದೆ ಕಷ್ಟದ ದಿನಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದು ಚಿಂತಿಸಿದೇ, ಆ ದಿನಗಳನ್ನೂ ಸುಖವಾಗಿ ಕಳೆಯಬೇಕೆಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಆ ರಾಜನ ನಿಯಮ ಕಷ್ಟವೆನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಒಳ್ಳೆಯ ಅವಕಾಶವನ್ನು ವುದು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಮಾತ್ರ ಬರುವುದಲ್ಲವೆ? ಅದನ್ನು ಸದುಪಯೋಗಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ಹೊರತು ಮುಂದೆ ಹೇಗೆ, ಎಂಬ ಒಣ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಭವಿಷ್ಯ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ "ಚಿಂತನೆಯೇ ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಚಿಂತೆಯೇ ನಿವೃತ್ತಿ" ಎನ್ನಲಾಗಿದೆ.

ಚಿಂತನೆ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಭಗವಂತ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಮಗು ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಭಗವಂತ ಅದಕ್ಕೆ ತಾಯಿಯನ್ನೂ ಚಿಂತನೆಯ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ದಯಪಾಲಿಸಿರುತ್ತಾನೆ. ಉತ್ತಮ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಮಗು ಬೆಳೆದಂತೆಯೇ ಅದರ ಚಿಂತನೆಯ ಕ್ರಮವೂ ಭಿನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿರುವ ಚಿಂತನೆಯಿಂದ ಪಟ್ಟಕ್ಕೇರುವಂತೆ ಕೆಚ್ಚಿ ಚಿಂತನೆಯಿಂದ ಶೂಲಕ್ಕೆರಲೂಬಹುದು. ಅದು ನಮ್ಮನ್ನು ಎತ್ತರಿಸಬಲ್ಲಂತೆ ಕತ್ತರಿಸಲೂಬಹುದು.

ವ್ಯಸನದಲಿ ದೇಹವು ಮಸೂವನು ಕಾಣುವುದು
ವ್ಯಸನವನು ಬಿಟ್ಟು ಹಸನಾಗಿ ದುಡಿದರೆ
ಅಸನ ವಸನಗಳು ಸರ್ವಜ್ಞ!

"ಮಿಂಚಿಹೋದ ಮೇಲೆ ಚಿಂತಿಸಿ ಫಲವಿಲ್ಲ." ಅಂದರೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೀಗಾಯ್ತಲ್ಲಾ ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾ ಕೂತರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಾರದು. ಅದರ ಬದಲು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿದರೆ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ನೆಮ್ಮದಿಯು ದೊರಕುತ್ತದೆಂದು ಸರ್ವಜ್ಞನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಚಿಂತನೆಯು ಅಪ್ರಸನ್ನರನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನರನ್ನಾಗಿಯೂ ಅವಿಶ್ವಾಸಿಗಳನ್ನು ವಿಶ್ವಾಸಿಗಳನ್ನಾಗಿಯೂ, ಅಸುಖಿಗಳನ್ನು ಸುಖಿಗಳನ್ನಾಗಿಯೂ ಮಾಡಬಲ್ಲದು. ಒಣ ಚಿಂತೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದಷ್ಟೂ ದುಃಖ, ದುರವಸ್ಥೆಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತವೆ. ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಬಗ್ಗೆ ದುರಾಲೋಚನೆ, ದುಶ್ಚಿಂತನೆಗಳು ನಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಮಾಸ್ತಿಯವರು ಹೇಳಿದಂತೆ, "ಅವುಗಳನ್ನು ಮನೆ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಬರುವ ಹಾವನ್ನಟ್ಟುವ ರೀತಿಯಂತೆ ಮನದ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ತಳ್ಳಿ." ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಆತ್ಮಚಿಂತನೆ, ಆತ್ಮ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದ ಕಡೆಗೆ ಒಲವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ವಿಷಮ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಮತೆಯನ್ನು ಬೀರಲು ಧೈರ್ಯ ಕೊಡಬಲ್ಲ ಶಕ್ತಿಯೊಂದೇ. ಅದೇ ಚಿಂತನೆ. ಪರಸ್ಪರ ಸ್ನೇಹ-

ಪ್ರೀತಿಗಳನ್ನು ಹೃದಯ ಅರಿಯಬಲ್ಲುದೆ ವಿನಃ ಬರೀ ಮಾತಿ ನಿಂದ ವಿವರಿಸಲು ಅಸಾಧ್ಯ. ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸುವ ಪ್ರಚಂಡ ಶಕ್ತಿಯ ಹೃದಯವಂತಿಕೆಯ ಚಿಂತನೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ಸಮಾಜದ ಉನ್ನತಿಗಾಗಿ ಇದನ್ನು ಸಂಸ್ಕಾರ ಅಥವಾ ಉದಾತ್ತೀಕರಣಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಜ್ಞಾನ, ಸೌಂದರ್ಯ ಹಾಗೂ ಸತ್ಯ ಎಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಬದುಕು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಜೀವನದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನೇ ಮರೆತಿದ್ದೇವೆ. ಚಿಂತೆಗಿಂತ ಚಿಂತನೆಯ ಆಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪರಮಹಂಸರು ಹೇಳುವಂತೆ: "ಮನುಷ್ಯನ ಬಾಳಿನ ದಾರಿ ಬರೀ ಅನ್ನ-ಚಿನ್ನಗಳ ಸಂಪಾದನೆಯಲ್ಲ, ಹೊನ್ನಿನ ಆಸೆಗೊಳಗಾಗಿ ದೇವರಿಂದ ದೂರವಾದಂತೆ ಚಿಂತೆಯಿಂದಲೇ ಚಿಂತೆಯನ್ನೇರುತ್ತಾನೆ."

"ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಗಂಭೀರವಾದ ಚಿಂತನೆಗೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮನದಲ್ಲಿ ಬೇರೂರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಾವೆಲ್ಲಾ ನಿರ್ಜೀವಿಗಳಾಗಿರುತ್ತೇವೆ. ಅಮೆರಿಕಾದ ವಿಜ್ಞಾನಿ ಲೈಕಿನ್‌ರ ಪ್ರಕಾರ, ಚಿಂತನೆ ಮಾಡಲು ಟ್ರೈಮ್ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಕೇವಲ ನೆಪವಷ್ಟೆ. ಪ್ರಮುಖ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲೇಬೇಕೆಂಬ ಛಲ ಇದ್ದಾಗ ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕೇಸಿಗುತ್ತದೆ." ಆದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಾ, ಅನಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಾ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಸಮಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. "ಮುತ್ತು ಕಳೆದರೆ ಹುಡುಕಬಹುದು, ಹೊತ್ತು ಕಳೆದರೆ ಸಿಗಲಾರದು" ಎಂಬ ನಾಣ್ಯಾಡಿಯಂತೆ "ಚಿಂತನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಉಪಯೋಗವಾದೀತು, ಚಿಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಮುಪ್ಪು ಆವರಿಸಿತು" ಎಂಬುದು ಜ್ಞಾನಿಯೊಬ್ಬರ ನುಡಿ.

ನೀಲದಲ್ಲಿ ಬೀಳುವ ಒಂದು ಬೀಜ ಮುಂದೆ ಸಹಸ್ರ ಬೀಜಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುವಂತೆ ಚಿಂತನಶೀಲ ಹೃದಯದಿಂದ ಹೊರಹೊಮ್ಮುವ ಒಂದು ಮಾತು ನೂರು ಹೃದಯಗಳನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತದೆ. ನೂರು ಖಡ್ಗದ ಮೊನೆಗಳು ಸಾಧಿಸದ ಅಥವಾ ರಣಘೋಷದಿಂದ ಈಡೇರದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪ್ರತಿಭಾಸಂಪನ್ನನಾದ ಒಬ್ಬ ಮನ ಚಿಂತಕನ ಲೇಖನಿಯು ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ. ಲಾಟೀನ್‌ಗೆ ಮಸಿ ತುಂಬಿದ ಗ್ಲಾಸ್ಸುಟ್ಟು ಒಳಗೆ ದೀಪ ಬೆಳಗಿದರೆ ಹೊರಗೆ ಕತ್ತಲೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಲಾಟೀನ್ ಗ್ಲಾಸ್‌ಗೆ ಹತ್ತಿರುವ ಮಸಿಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಒರೆಸಿಡುತ್ತಾ ಹೋದಾಗ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳಕು ಹೊರಗೆ ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಚಿಂತೆ ಎಂಬ ಮಸಿಯನ್ನು ಚಿಂತನೆಯೆಂಬ ಶುಭ್ರ ಬಟ್ಟೆಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವೇ ಒರೆಸುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆ ಸಾಧನಾ ಮಾರ್ಗವೆಂಬ ಬೆಳಕು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮನುಷ್ಯ ತಿಳಿದೋ, ತಿಳಿಯದೆಯೋ, ಇನ್ನಾರದೋ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವುದೋ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ

ಸಹಜ. ಇದರ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ವಿಧಾನವಾವುದು? ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವೊಂದೆ. ಇದೂ ಆಗಬೇಕಾದದ್ದು ಚಿಂತನೆಯಿಂದಲೇ. ಜಾನಪದ ಕವಿ ಸಿಂಪಿಲಿಂಗಣ್ಣನವರು, "ಜೀವನಕ್ಕೊಂದು ಸದುದ್ದೇಶವಿರಬೇಕು. ಇದಿಲ್ಲದ ಜೀವನವು ಬರೀ ಹುಚ್ಚು ಅಲೆ ದಾಟು. ಮನಸ್ಸಿನ ಹರಿದಾಟು, ಪ್ರಾಣದ ಎಳೆದಾಟು, ಶರೀರದ ತುಂಟಾಟ—ಇವುಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಅತ್ಯುಚ್ಛವಾದ, ನ್ಯಾಯಾಸ್ಥಾನದ ಎದುರಿಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ತಂದೊಡ್ಡಬೇಕು. ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುವುದೇ ಜೀವನದ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ" ಎಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಜಗತ್ತೆಂಬ ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಾವೆಲ್ಲ ಪಾತ್ರಧಾರಿಗಳು. ಯಾವ ಪಾತ್ರವಿರಲಿ, ನಾವನನ್ನು ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ನಾವು ಕಷ್ಟಪಡುವುದು ನಮ್ಮ ಕರ್ಮದ ಪರಿಣಾಮಗಳಿಂದಾಗಿಯೇ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇತರರನ್ನು ದೂಷಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಶ್ರದ್ಧಾಭಕ್ತಿಗಳಿಂದ ನಾವು ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಕರುಣೆ ದೋರಿದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ-ಚಿಂತನೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಪ್ರೇಮಭಕ್ತಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಪ್ರೇಮದ ಸ್ವಿಚ್ ಹಾಕಿದಾಗ ಕೃಪೆಯ ಬೆಳಕು ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಆ ಪ್ರೇಮಭಕ್ತಿಯ ಬಲದಿಂದ ನಾವು ಎಲ್ಲ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ದಾಟುತ್ತೇವೆ.

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ನುಡಿದಂತೆ: "ಜೀವನವೆಂಬುದೇ ಸ್ವರ್ಣಸೃಷ್ಟಿಗಳ ಭಗ್ನರಾಶಿ. ಈ ಜೀವನದ ರಹಸ್ಯ ಭೋಗವಲ್ಲ, ಅನುಭವಗಳ ಮೂಲಕ ಪಡೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣ." ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ ಮನುಷ್ಯ ಚಿಂತಿಸದೆ "ಇಂಥಾದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಮಣಿಯದ ಧೀರ"ನಾಗಿರಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಉತ್ಸಾಹದ ಚಿಂತನಾ ಶಕ್ತಿಯೇ ಯೌವನ-ಚಿಂತೆಯೇ ಮುಪ್ಪು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. *

ಚಿಂತಿಸುವಿರೇಕೆ?

ಚಿಂತಿಸಲು ಕೇವಲ ಎರಡೇ ಸಂಗತಿಗಳಿವೆ:
ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದೀರೋ ಅಥವಾ ಅನಾರೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದೀರೋ ಎಂದು.

ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ, ಚಿಂತಿಸಲು ಕಾರಣವಿಲ್ಲ.
ಆದರೆ ಅನಾರೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ, ಚಿಂತಿಸಲು ಕೇವಲ ಎರಡೇ ಸಂಗತಿಗಳಿವೆ:

ಗುಣ ಹೊಂದುವಿರೋ ಅಥವಾ ಸಾಯುವಿರೋ ಎಂದು.

ಗುಣ ಹೊಂದಿದರೆ, ಚಿಂತಿಸಲು ಕಾರಣವಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಸತ್ತರೆ, ಚಿಂತಿಸಲು ಕೇವಲ ಎರಡೇ ಸಂಗತಿಗಳಿವೆ:

ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಿರೋ ಅಥವಾ ನರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಿರೋ ಎಂದು.

ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ, ಚಿಂತಿಸಲು ಕಾರಣವಿಲ್ಲ.

ನರಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಹಳೆ ಸ್ನೇಹಿತರಕ್ಕೆ ಕುಲಕಲು ಸಮಯವೇ ದೊರೆಯದು, ಚಿಂತಿಸಲೂ ಸಮಯ ದೊರೆಯದು.

ಆದ್ದರಿಂದ ಚಿಂತಿಸುವಿರೇಕೆ? (ಸಂಗ್ರಹ: ಕುಮಾರಿ ಸ್ವರ್ಣಗೌರಿ)